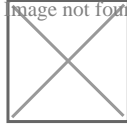

Η εξομολόγηση ενός μοναχού...

[/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

«Από την αρχή της μοναχικής μου ζωής ζούσα μια ήσυχη, καλή ζωή. Οι ακολουθίες στο Μοναστήρι και η Μυστηριακή ζωή με θέρμαιναν, με ανέπαυαν.

Αυτό μέχρι την ώρα που γεννήθηκε μέσα μου κάτι άλλο, μέχρι την ώρα που αναπτύχθηκε η εσωτερική ζωή.

Ξαφνικά αισθάνθηκα ένα κάψιμο εσωτερικό, ένα κάψιμο θείας αγάπης. Η φυσική και καλή ζωή που ζούσα μέχρι τότε, φαινόταν τώρα πολύ σκοτεινή, χωρίς νόημα και περιεχόμενο. Άρχισα να βρίσκω τον χώρο της καρδιάς, το κέντρο της υπάρξεως, τον ευλογημένο εκείνο χώρο που ανακαλύπτεται με την εν Χάριτι άσκηση και μέσα στον οποίο αποκαλύπτεται ο ίδιος ο Θεός.

Αυτή η καρδιά είναι το πρόσωπο, γιατί πρόσωπο είναι «ο κρυπτός της καρδιάς άνθρωπος εν τω αφθάρτω του πνεύματος... ο εστίν ενώπιον του Θεού πολυτελής»

(Α' Πέτρου γ' [κεφ. 3] 4).

Μέχρι τότε διάβαζα αυτά στα βιβλία, τώρα τα έβλεπα στην πραγματικότητα. Ένοιωθα αυτό που λέγει ο Αββάς Παμβώ «ει έχεις καρδιαν δύνασαι σωθήναι» [=αν έχεις καρδιά μπορείς να σωθείς], αυτό που λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος «Θεός θεοίς ενούμενός τε και γνωριζόμενος εν καρδιά» και ο Απόστολος Παύλος «ος έλαμψεν εν ταις καρδιαίς ημών». Η καρδιά που είναι τα άγια των αγίων «της μυστικής ενώσεως Θεού και ανθρώπου, αυτής της ενυποστάτου δι' Αγίου Πνεύματος ελλάμψεως» ανακαλύφθηκε. Αισθανόμουν την καρδιά σαν Ναό μέσα στον οποίο λειτουργούσε ο αληθινός Ιερέυς της θείας Χάριτος. Παράλληλα με τον κτύπο του σαρκικού οργάνου της καρδιάς ακουγόταν και ένας άλλος κτύπος βαθύτερος και γρηγορότερος. Αυτός ο κτύπος συντονιζόταν με την ευχή του Ιησού. Ή μάλλον η ίδια η καρδιά έλεγε την ευχή. Όλη αυτή η κατάσταση συνδεόταν με μερικά χαρακτηριστικά.

Αναπτύχθηκε μια ερωτική κοινωνία με τον Θεό. Τότε καταλάβαινα γιατί οι Πατέρες ονόμαζαν τον Θεό έρωτα. «Ο Θεός έρωσ εστί και εραστόν» (Μάξιμος ο Ομολογητής) και «ο εμός έρωσ εσταύρωται» (αγ.Ιγνάτιος Θεοφόρος). Κάθε μέρα αισθανόμουν την περίπτυξη [αγκάλιασμα] του Θεού. Αυτή η αγάπη εκείνο τον καιρό με είχε τρελλάνει. Ο Θεός βιωνόταν ως ελεήμων, ως γλύκα και γλυκασμός. Άναψε μέσα στην καρδιά μου το ευλογημένο πυρ, που έκαιγε τα πάθη και δημιουργούσε ανέκφραστη πνευματική ηδονή.

Αναζητούσα ησυχία, σκοτάδι, ηρεμία εξωτερική. Τα μικρά κελλιά, οι τρύπες των βράχων, ο ανοιχτός ορίζοντας της φύσεως, τα σκοτεινά μέρη με δέχονταν σαν φιλοξενούμενο. Την νύκτα έβγαινα στις ερημιές του Άθωνα. Μαγεία! Ευλογία! Μέθη! Στην μοναξιά και στην πολυκοσμία, στην έρημο και στα κοινόβια ζούσα την παρουσία του Θεού, την θεία περίπτυξη. Αναπτύχθηκαν τότε άλλες αισθήσεις, αισθήσεις πνευματικές, η νοερά αίσθηση, η νοερά δράση και ακοή.

Όλος ο νους ήταν συγκεντρωμένος μέσα στο βάθος της καρδιάς και άκουγε εν ακορέστω γλυκασμό την ευχή πού λεγόταν μέσα εκεί. Όλος ο εσωτερικός κόσμος ενοποιημένος. Όλα έδειχναν ότι γεννήθηκε ένας καινούργιος άνθρωπος, ένας καινούργιος κόσμος και μια καινή ζωή. Μια θερμότητα έκαιγε τα πάντα. «Ουχί η καρδιά ημών καιομένη ην εν ημίν ως ελάλει ημίν εν τη οδώ...» Η αίσθηση των μαθητών αυτών υπήρξε δική μου βίωση. Αισθανόμουν καλά τον λόγο του Χριστού: «πυρ ήλθον βαλείν επί την γην και τι θέλω ει ήδη ανήφθη;» Και τον λόγον ότι ο Θεός «πυρ εστί καταναλίσκον». Άλλοτε αυτή η θερμότητα και αυτή η φωτιά μετατρέποταν σε πληγή βαθεία. Αισθανόμουν ότι αυτή η θερμότητα αναγεννούσε την ύπαρξή μου, πρώτα την ψυχή και μετά επεκτεινόταν και στο σώμα. Η αίσθηση ότι τώρα γεννήθηκα σε άλλον κόσμο ήταν διαρκής. Χοροπηδούσα σαν μικρό παιδί.

Ακόμη υπήρξαν μερικές φορές πού ένοιωσα και την σάρκα μου σαν μικρού παιδιού, πού μόλις βγήκε από την μήτρα της μάνας του.

Αυτό δημιουργούσε βαθύτατη ειρήνη λογισμών. Ο νους καθαριζόμενος διαρκώς απέβαλε όλα τα ξένα στοιχεία τα οποία σαν λέπια τον εκάλυπταν. Γινόταν έτσι ελαφρός και πάντοτε εύρισκε καταφύγιο στην καρδιά. Εκεί παρέμεινε και ευφραϊνόταν πνευματικά. Εκεί μερικές φορές άκουγε και την φωνή του Θεού, πού ήταν πολύ συνταρακτική και δημιουργούσε πηγές δακρύων. Η γνωριμία με τον Θεό ήταν προσωπική. Η γνώση του Θεού πραγματικό γεγονός.

Μερικές φορές βυθιζόμουν σε βαθειά μετάνοια. Ο νους μπαίνοντας στην καρδιά εν Χάριτι έβλεπε το σκοτάδι, την βρωμιά της ψυχής και όλη η ύπαρξή ξεχυνόταν σε καυτά δάκρυα. Έκλαιγε η καρδιά. Τα δάκρυα της καρδιάς ξεχύνονταν επάνω της και την ξέπλεναν από την αμαρτία. Παράλληλα άνοιγαν και τα μάτια και γίνονταν πηγές δακρύων. Άλλοτε έκλαιγε μόνον η καρδιά και άλλοτε και το σώμα. Θρήνος βαθύς από την αποκάλυψη της ασωτίας... Κλάμα πολύ, αλλά όχι με απελπισία. Ήταν συνδεδεμένο με την αίσθηση της αγάπης του Θεού.

Εκείνο τον καιρό όλα ήταν ωραία. Η λέξη ωραία δεν έχει σχέση με την αισθητική, αλλά με την οντολογική πραγματικότητα. Έβλεπα τους λόγους των όντων σε όλη την δημιουργία. Και αυτό προξενούσε άρρητη ευφροσύνη. Όλα εξέφραζαν την αγάπη του Θεού. Η ανάγνωση της Γραφής έτρεφε την καρδιά. Οι λέξεις δεν πήγαιναν στην λογική, αλλά εισχωρούσαν στην καρδιά και την ζωογονούσαν. Όπως το μωρό ρουφά το γάλα από τον μαστό της μάνας του και τρέφεται, έτσι αισθανόταν η καρδιά τρεφόταν από το λόγο του Θεού. Γινόταν μετάγγιση αίματος. Τα βιβλία των Πατέρων τα διάβαζα με άλλο πρίσμα. Γνωστά κείμενα τότε τα έβλεπα διαφορετικά. Σαν να είχα αποκτήσει καινούργια μάτια και σαν να είχα μάθει καινούργια γλώσσα. Αισθανόμουν συγγενής πνευματικά με τους Πατέρας. Όμως τις πιο πολλές φορές δεν ήθελα να διαβάζω ακόμη και βιβλία πατερικά. Σαν να σταματούσαν την προσωπική επικοινωνία με τον εράσμιο Νυμφίο, σαν να διέκοπταν τη ζωντανή επικοινωνία με τον Δημιουργό του παντός.

Τα πάθη δεν ενεργούσαν τότε. Ένοιωθα όχι ηθικές αναστολές, αλλά την αναγέννησή μου. Ήμουν τόσο μεθυσμένος, ώστε δεν με ενδιέφερε απολύτως τίποτε. Υπήρχε μέσα μου μια ακατάσχετη αναζήτηση και επιθυμία να μη με αγαπούν οι άνθρωποι και μάλιστα να με περιφρονούν. Αφού είχα την αγάπη του Θεού, δεν με ενδιέφερε τίποτε άλλο. Ζούσα μια ερωτική ζωή, ζωή δακρύων... Η μόνη απασχόληση εγώ και ο Θεός. Ζητούσα την μοναξιά πού ήταν κοινωνία. «Ενώπιος Ενωπίω», «πρόσωπον προς Πρόσωπον». Αλλά και όταν ευρισκόμουν σε πολυκοσμία η εσωτερική φωνή ήταν ισχυρότερη. Και όταν κατά την διάρκεια ακολουθίας ο Γέροντας με έβαζε να ψάλλω, εγώ συγχρόνως άκουγα και αυτήν την

εσωτερική φωνή της καρδιάς να επαναλαμβάνει την ευχή πού έγινε το εντρύφημά μου.

Αυτή η κατάσταση κράτησε περίπου τέσσερα χρόνια. Μέρα-νύχτα έλεγα την ευχή. Και την ώρα πού κοιμόμουν η καρδιά προσευχόταν. Την άκουγα καθαρά να αδολεσχεί με τον Θεό.

Όποιος θέλει να διαπιστώσει αν υπάρχει Θεός, ας δοκιμάσει. Θα συναντήσει ένα ζωντανό Θεό! Η Χάρη του Θεού με αξίωσε εμένα το έκτρωμα όλου του κόσμου να αποκτήσω μια μικρή σταγόνα γνώσεως Θεού».

ΠΗΓΗ Απόσπασμα από το βιβλίο του Μητροπολίτη Ιεροθέου Βλάχου «Το μυστήριο της Παιδείας του Θεού». agioritikovima.gr